

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
ВРЕМЕТО НА ДИНОЗАВРИТЕ

chitanka.info

Седнали американците да правят филми за динозаврите, да имитират живота им в детски паркове. Зрителят зяпа добичетата от праисторическата ера, тръпне, свива се, оглежда се и си казва: „Боже, че то като у нас!“.

Отдавна обаче по уж българската телевизия нямаше нищо, което да отразява българските проблеми така достоверно.

На човек му стана байгън от лавината американски сурогати, накъртя му от сладост, отврат го обзема от трупове, черва и душевни повръщания, маскирани като философски трепети в смисъл: „Да го утрепя или да го запазя за другата серия?“...

Най-после излязоха гущерчетата и видяхме нашия си Джурасик парк, нашето предисторическо време.

Вярно, нищо ново, но поне вдъхващо оптимизъм с финала си. А не дойдат у нас западните режисьори — да зърнат нашенския Джурасик парк, нашенското юрско политическо блато.

Където вековни дървета, бодливи храсти, огромни треви превръщат всичко в непроходима джунгла, спъват всякакъв опит за напредък.

Червено-синьо-сивите облаци са се надвесили отгоре и спират опитите за издигане над тресавището.

В единия край на блатото кротко пасе старият динозавър — някогашният хегемон тук. Преди той дори не гонеше плячката си. Тя сама идваше и покорно лягаше в краката му. А сега е минал на принудително вегетарианство, демонстрира примерно поведение, разбирателство и мирни намерения към по-силния.

Нейде в другия край е сегашният господар — *тиранинозавър гербус*. Той арогантно навлиза в чужди територии, прилапва чужда плячка, не се гнуса да отнеме процент от улова на по-слабите.

Към протестиращите той пристъпва заплашително, оголва окървавени зъби, размахва страшни нокти. Покоряват му се и старите, уморени динозаври, и младите неопитни хищници.

Упоен от величието си, вдигнал самодоволно глава, той често се подхлъзва по калните пътеки, рухва в мръсни ями, но силните му мускули го измъкват, а безочливото му отношение към околните го спасява.

Нейде из затъntenите дебри на блатото се крие потайният и алчен велоцираптор *консултантис*. Може да се сетим къде е само по

дима, издигащ се от леговището му — учените го обясняват с особеното устройство на храненето му, изискващо действието на *барбекюри нахалникус*.

Из храсталака пълпят безброй малки хищничета. Те лапат страхливо, оглеждат се бързо, мъкнат каквото им падне към скривалищата си. Успокоява ги надеждата, че ще пораснат, ще принудят и сегашния господар на блатото да се напъха в някакъв ъгъл.

Така тече животът в нашенското политическо блато — кротко и закономерно. Ехтят страшни резове, бучи земята под тежките стъпки, скърцат зъби, пращят кокали.

А в покрайнините тихо и скрито младите бозайници напускат родното блато. Ясно им е — ако останат тук, ще могат да станат най-много нови хищници. Обаче така им се иска да изкачат върха на природната стълбица, така им се иска да станат хора.

Но засега в Джурасик парк няма такава възможност. Поне докато тук царуват динозаврите — старите и по-млади хищници.

И докато не е долетял метеорът, та да разчисти мястото от калта, от кръвта, мизерията, от синьо-червено-сивите облаци, от лапаците и зъбеци се хищници. А животът да премине в по-висша степен на развитие — човешката.

Иначе си е познато. Нищо ново, защото и на екрана компютърните добичета кротко си пасат и гледат как да опазят глави и опашки, пък отнейде изведнъж излита хищник и...

Ей тъй — както си мируваш, пък вземе, та те гръмне някоя лапа, бумне те яко чене и вземеш активно участие в кръговрата на веществата в природата.

Днес е малко, ама малко по-сложно.

Днес, като те бумне неизвестна бухалка или литнеш от нечия бомба, идва полиция (и тя трябва да работи, нали?), идва и пресата, снима телевизията, обсъжда се три дни, докато друг бъде бумнат, гръмнат, опушкан, сбухан.

А при гущерчетата е по-просто — ам, хрус, хлъц... И — да се готви следващото.

Вярно, и при нас има такива опростени нещица. Вземаш заплата (ако още си пощаден от изригванията на реформаторските вулкани), а вътре — нещичко.

Орязано, оскубано, опърпано от данъчните тиранозавърчета и от баш завъра. Пожелаваш му нещо завърско, пък си тръгнеш по пътя.

А навред около теб силните опапват слабите, лее се духовна и натурална кръв, пукаат социални кокали, долитат родни и чужди птеродактили и всички ръфат, късат, хапят, завличат.

Всичко си имаме днес — и баш *тиранинозавър*, и *алчнозавъри*, и *патриотозавъри*, и *екозавърток*, и *апартаментозавър*, и *шкембезавър*, и какво ли още не.

Ей там уж добър *медикозавър* облизва ранен тревопасен, пък полека-лека олапва доверилото се на реформата животинче.

До него *социозавър* примамливо разставя приказки и лафове, та на тях да се лепят и бъдат изхрускани възрастните гущерчета.

В долинката *ченгезавърът* се муши из дупките, подслушва де има плячка и тича да доведе *тиранинозавъра*. До него... до него...

Абе, допотопен свят!

Но да се върна на телевизионното филмче. Едно му е хубавото — завършва оптимистично. Появяват се топлокръвните, човекът се отмаймунява, постепенно става хуманен. Ама още колко време ще мине дотогава, а?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.